

„Gönggöri, a görigöri, / Szu szu bébi a mexikói. / Jimmy, Jimmy jaguár, Jimmy, Jimmy Ó.” – így szól a ’70-es évek egyik divatos halandzsamondókája. Ezen a pár soron kívül a Jimmy Jaguár kifejezés sehol nem fordul elő, sőt a magyar néphagyományban egyáltalán nem szerepel a jaguár alakja – tudjuk meg Fliegaufer Bence legújabb filmjében egy antropológustól (Főzy Vilma).

A történet egy rendőrségi kihallgatással indít, ugyanis Balfi Marci költő (Peer Krisztián) és Tojás, egy vidéki gépszerező (Major Erik) elrabolnak, megkötöznek, majd vízre bocsátanak egy idős férfit. A vallatás során kiderül, hogy mindezt egy Jimmy Jaguár (röviden Dzsé) nevű démon parancsára tették. Később az is kiderül, hogy az áldozat egy szerb háborús bűnös, aki több száz lány megerőszakolásáért felelős.

A film szerkezetét tekintve mintha egy éppen készülő dokumentumfilm forgatásának fragmentumait látnánk, eltérő szereplőket követve. Léna, a fiatal lány (Jakab Juli) elkezd kutatni az eset után, amit videóriportokban rögzít stábjával. A nyomozás során beépül a szektába, ahol végül ő is Dzsé hatalma alá kerül, sőt teherbe esik a démoni befolyás alatt álló Balfi Marcitól. Két lány, Kis Laura (Kizlinger Lilla) és Róza (Sólyom Alíz) szintén kapcsolatba kerülnek Jimmy Jaguárral egy különös rituálé segítségével. A szokatlan történésekkel kapcsolatban több tudományág képviselői is megszólalnak, így többek között egy pszichoterapeuta (Feldmár András) és a már említett antropológus (Főzy Vilma). Még egy kudarcba fulladt interjúpróbát is láthatunk, amelyben Gulyás Márton alakítja a riportert.

A szereplőket csupán a címszereplő fantom köti össze, sok minden magyarázat nélkül marad. Emiatt néhol érdektelenné válnak az események, például Laura és Róza történeténél. Másrészt a homályban maradt részletek fokozzák az összkép erejét adó kísértetiességet. Bár a film explicit erőszakot nem tartalmaz, számos klasszikus horrorfilmes összetevőt megidéz (kommuna, szekta, illetve a főként a *Rosemary gyermeke* című filmből ismert „démoni terhesség”). A horror- és dokumentumfilm elemeinek szintézise kiválóan működik. Például Gyuricza Mátyás szabadkézi felvételei egyszerre képviselik a dokumentarista hagyomány nyersségét és a formai lazaság által létrejövő misztikumot.

Mindez társadalmi vonatkozást kap. Dzsé ugyanis akkor cselekszik, amikor az igazságtalanság ellen nem marad elfogadott lehetőség a lázadásra. Nem kapunk egyértelmű választ, nem tudjuk meg, mi történt – tömegpszichózis vagy valami természetfeletti áll a háttérben. Nézőpontok ütköznek: különböző egyének, tudományágak, szakmák és a média mind a maguk módján próbálnak értelmezni egy megmagyarázhatatlan jelenséget. A valós–irreális dichotómia elmosódik, az sem biztos, hogy a filmben interjút adó szakemberek saját véleményüket közlik, vagy csupán egy filmszerepet játszanak.

Az utolsó jelenetre némileg összefutnak a szálak: a karakterek nagyja közösen leplez le balatoni lakásában egy korrump, magas állami pozíciót betöltő személyt. Talán ezen a ponton kapnak leginkább aktuálpolitikai ízt a film történései, egy gyermekotthoni visszaélés

említésével. A történet a Dzsé által megszállt vidéki kisemberrel, Tojással zárul (illetve kezdődik), Major Erik alakítása a film egyik legjobbjá.

A *Jimmy Jaguár* értelmezhető egy válságos társadalom allegóriájaként, amelyben a romlott hatalommal szemben csak megmagyarázhatatlan reakciók maradtak az egyszeri egyénnek – ez manifesztálódik Dzsé megszállásaiban. A film mégsem csupán misztikus horror vagy egy beteg társadalom tüneteinek ábrázolása, hanem valami más. Annyit viszont biztosra vehetünk, hogy a Jimmy Jaguár nem csupán egy bugyuta halandzsavers szövege.